

straks videre for at berolige den opskræmte Offentlighed og fortæller den da følgende: Det er jo ikke af Lyst, Regeringen gaar til dette. Deri ligger ligesom en Antydning af, at det gjorde den foregaaende Regering, den plagede Befolkningen af en djævelsk, en diabolisk Lyst, men den nuværende handler ud fra andre Forudsætninger. Tværtimod, siger Artiklen, det har trods et politisk Systemskifte, der var fremkaldt af Kravet om og Tillid til Frihed i Produktion og Omsætning, været umuligt at afværge Følgerne af en Verdenskrise, der gør smaa og store Samfund til Lidelsesfæller og tvinger dem til hver for sig at tage de skarpeste Forholdsregler for ikke at blive hvirvlet ind i et almindeligt Kaos. Ja, er det ikke Ord til andet, hvad der fra vor Side er sagt under hele Sommerens og Efteraarets Valgkampe: Hvis vi ikke træffer de skrappeste Forholdsregler af bydende Nødvendighed, hvi vles vi ind i et almindeligt Kaos. Det lægges saa paa Sinde, at vi jo har det godt herhjemme. Erkendelsen kan glæde en anden. „Vi gør rigtigt i“ — siger Forfatteren i „Berlingske Tidende“ — „at erkende, at vi har været heldigere stillede end de fleste“... „Men vi har ikke noget at rutte med. Vi er godt ernærede, vi er velklædte, vore materielle og fysiske Betingelser for at tage det op med en drøj Tid er uendelig bedre end saa mange andre europæiske Nationers“. Ja, *det* er temmelig langt fra den fallerede Nation! Derfor skal vi nu tage imod, hvad der kommer, med Ro. Det er jo kun at give Afkald paa nogle Bekvemmeligheder, det er at vise Resignation, vi skal derfor ikke klage eller surmule. Denne Politik vil fremtræde samfundsmæssigt begrundet „i Tillid til kyndige Mænds velovervejede Raad“; og naar Kursen en Gang er valgt, saa bør den følges! Endelig siger Artiklen — for at faa hele Billedet med —, at der vil nok være dem, som vil være gnavne, som vil have vanskeligt ved at føle Samdrægtighed; der vil være visse Erhverv, som bliver ramt haardt, og hvor baade Arbejdsgivere og Arbejdere vil blive udsat for alvorlige Prøvelser. Men saa kalder man paa Borgerpligten.

Er det ikke, som vi befandt os nogle Aar tilbage, som vi stod overfor Begyndelsen til de store Rationeringer og Prisreguleringer! Jeg kan næsten høre mig selv sige til Venstres Opposition alle disse Formaningsord. De frugtede ikke den Gang, gid de maatte frugte nu! Men naar man læser en Artikel som denne og gaar ud fra, at dens Forfatter vel i alt Fald i nogen Henseende har faaet et rigtigt Indtryk, maa man da

ikke sige: Havde det ikke været klogere, om man for 6 Maaneder siden i Stedet for at slaa den lempeelige Fremgangsmaade ned havde prøvet sig frem gennem denne, medens man nu har ladet 6 kostbare Maaneder gaa tabt for derefter at maatte kaste sig ind i en Politik af en Voldsomhed, hvis Følger vi vanskeligt vil kunne overskue.

Denne Politik føres under Mottoet: Større Produktion, mindre Forbrug, og der siges vist over hele Verden de samme. Men hvis der siges over hele Verden det samme og det følges over hele Verden, saa vil det ikke faa nogen heldig Indflydelse. For der produceres dog til syvende og sidst for at forbruges. Jeg vil ogsaa gerne sige, at den hjemlige Industri og det hjemlige Haandværk, der ikke kan eksportere, kan umuligt leve af denne Grundsætning: Producer mere, vendt til Haandværket og Industrien, og forbrug mindre, vendt til de indenlandske Forbrugere. Det kan de ikke leve af. Derfor bør vi gøre os det klart, hvad det er, der menes. Det er i Virkeligheden en Omlægning af Forbruget, der tales om, en Omlægning fra forfinet til mere enkelt Forbrug, fra fremmed til hjemlig og fra den finere hjemlige Vare til den enklere.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne gøre nogle Bemærkninger om den alvorlige Situation, hvori Industri og Haandværk befinder sig, i alt Fald, naar man ser ud i Fremtiden. Man faar et Indtryk deraf, naar man læser Begyndelsen af den Tale, Arbejdsgiverforeningens Formand, Bogtrykker Langkjær, har holdt. Han siger om Industrien det ganske rigtige og selvfølgelig, at vi her i Landet hverken har Raastoffer eller Hjælpesoffer — selvfølgelig set i store Træk —, at vi maa indføre alt, at vi endogsaa i Sammenligning med vore Nabolande er meget ugunstigt stillede med Hensyn til Hjælpemidlerne til Driftens Iværksættelse. Det er klart, at i samme Øjeblik hele Verdenssamvirksomheden, hele Verdenstrafikken, brister, staar en saadan Industri, en saadan Erhvervsvirksomhed, som ikke har noget at hente i den hjemlige Grund, paa usikker Fod. Jeg turde maaske sige, at naar dette er Tilfældet, og naar det erkendes af Arbejdsgiverforeningens Formand, saa kunde maaske den Tale, han holdt, og som indeholdt Krænkelser baade til den ene og til den anden Side, været affattet i noget andre Vendinger. Forsaa vidt denne Tale beskæftiger sig med Arbejdernes Stilling, er den blevet opfattet som en udæskende Tale, og det glædede mig derfor meget at se, at det er Misfor-